

[Aksel Larsen.]

mindretal ned. Han er den rette. Han foreslår en dagsorden — ja, det blev altså til en dagsorden — og så kigger jeg jo på, som han nu har formuleret den; han vil have folketinget til at udtale, at regeringen må anses for ikke længere at have den fornødne frihed og dermed evne til at lede lovgivningsarbejdet. En regering, der ikke har evnen til at lede lovgivningsarbejdet, kan man ikke have; altså burde den logiske afslutning være: „Tinget går derefter over til næste sag på dagsordenen“. Men det vil hr. Niels Westerby ikke. Nej, „tinget fortsætter herefter behandlingen af det foreliggende lovforslag.“ Regeringen må gerne regere videre, det har vi ikke spor imod, skønt den ikke duer. Jeg synes, at nu kunne man godt holde op med den slags ting.

Så bare én bemærkning til. Hr. Hilmar Baunsgaard skulle gentage hr. Henry Christensens udmærkede lignelser med Cæsar og Brutus og alt det der og den 15. marts. Det er den 15. marts i dag. Hvis der er nogen, der forsøger at myrde regeringen i dag, så er det i hvert fald ikke socialistisk folkeparti og ikke Aksel Larsen, så man kunne have sparet sig denne sammenligning.

Hilmar Baunsgaard: Må jeg sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen: det er faktisk gået op for os, at al oppositionstrang har forladt ham.

Det ærede medlem hr. Kai Moltke ville forsøge at forklare sine motiver for at skifte standpunkt til merværdiafgiften. Jeg må sige, at motiverne interesserer mig såmænd ikke så forfærdelig meget, men hr. Kai Moltke kom til at give en begrundelse, som kunne give grund til at antage, at der var sket noget, som faktisk ikke er sket, og det synes jeg ikke rigtig nogen kan være tjent med.

Hr. Kai Moltke refererede, at han havde kaldt det en pervertering, hvis man lagde ekstra skat på fødevarer, der i forvejen var kunstigt fordyrede gennem aftaler. Og så henviste han til, at nu havde man fået dette med mælketilskuddene ind, og så kunne han stemme for moms. Må jeg ikke sige til det ærede medlem hr. Kai Moltke: der er et gammelt ord, der siger: mennesket lever ikke af brød alene. Det forekommer mig næsten, som om hr. Kai Moltke har den

opfattelse, at nu lever menneskene af mælk alene! Det gør de faktisk ikke, det ville jo blive en noget ensidig kost. Må jeg ikke gøre det ærede medlem hr. Kai Moltke opmærksom på, at alt det, han sagde om mælken, kunne han sige om alle de andre fødevarer; der siger han bare ingenting. Så tror jeg, vi har den rigtige forklaring på, at hr. Kai Moltke har skiftet standpunkt; den ligger et ganske andet sted end her.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde bl. a., at man havde fået en fornemmelse af, at jeg, efterhånden som forhandlingerne skred frem, havde bundet mig mere og mere til de konservative. Nu vil jeg gerne sige til det ærede medlem, for at han skal vide, hvor han har mig: jeg forstår godt taktikken. Men må jeg så ikke have lov til at gøre opmærksom på, hvad var det, der var tilbage af udestående mellem regeringen og det nuværende flertal og så det radikale venstre? Det, vi sagde gennem vort skatteforslag, var, at vi ønskede en skatteskala med en højeste procent for statsskatten på 45. Deri var de konservative enige med os. Er jeg så bundet til de konservative af den grund? Vi sagde, vi ønskede en indkomstregulering, fordi det er den, der beskytter de små indtægter bedst imod, at den økonomiske udvikling udhuler vort skattesystem. Regeringen ville ikke acceptere denne indkomstregulering af skalaerne. De konservative var enige med os. Så sagde vi, at vi ønskede bevaret den kommunale fradragsret af de grunde, jeg nævnte i første omgang; det står i vort skatteforslag, som vi har fremsendt til udvalget. De konservative har samme opfattelse.

Se, jeg er glad for, at det ærede medlem refererede min udtalelse om, at det ikke drejer sig om, med hvem man samarbejder, men om hvad. Det, der er i vejen med det ærede medlem, er jo bare, at der opstår noget, som, hvis man ikke kendte det ærede medlem, kunne ligne fornærmelse over, at det ikke betyder, at det kun er socialdemokratiet, vi anvender denne tese over for. Det ærede medlem bliver nødt til at tage til efterretning, at det er det ikke. Det er stadig for os ikke hvem, men hvad, og det var dette, der skilte os i disse drøftelser, det var her, at man ikke ville være med til at forhandle, i hvert fald ikke på åben vis.

Jeg ved stadig ikke, hvor meget man